

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: לוין	שם פרטי: ברכה
----------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: אברהם	בלועזית Avraham	שם נעורים: ביאנקה אברהם
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ביאנקה	בלועזית Bianka	מין: ז / נ תאריך לידה: 8.10.1932
מקום לידה (ישוב, מחוז): יאסי	בלועזית Yasi	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: יחיאל	שם פרטי ושם נעורים של האם: קרנצה גרניק	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): יאסי	בלועזית Yasi	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): יאסי ברומניה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: יאסי ברומניה	תאריך השחרור: 5.1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ: קפריסין		שנת העליה: 1948
		שם האנייה: (אם עלה בדרך הים) פאן יורק

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי ביאסי- רומניה ב-8.10.1932. היינו משפחה של זוג הורים, שני בנים ובת- משפחה ממוצעת. אבא היה חייט, ועם כניסת הרוסים בשנת 1945 היה גובה כספים מבעלי חוב. אמי עסקה בגימור מטפחות ראש גדולות (פרנזים) ומחזירה אותם לבית חרושת. הייתה לי ילדות טובה עד למלחמה, בגיל 7 התחלתי ללכת לבית ספר לבנות "המלכה אליזבת" (לא יהודי). נזכרתי שגרנו ברחוב בוגשינסקי, שבהמשכו היה כעין בקו"ם לגיוס חיילים והייתה תחנת כיבוי אש. גרנו בשכירות אצל גוי שנקרא מיכצ'ה. היינו מעבודת כפיים. הייתה לי ילדות רגילה.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוקואציה למרכז ברית המועצות):

זוכרת אני- כנראה בכיתה ב' או ג'- בהגיענו לבית הספר למסדר בוקר (עליי לציין שלמדנו יהודים וגויים ביחד), עמדה המורה ובישרה לנו: שאין מקום ליהודים בבית הספר ועלינו לעזוב את בית הספר. כל הבנות הגויות מחאו כפיים, ואני חזרתי הביתה. אני לא הבנתי מדוע סילקו אותנו. לימים, בזמן המלחמה, ראיתי שלט בכניסה לבית הספר "ליהודים וכלבים הכניסה אסורה". הסתתרנו הרבה במרתפים ימים ולילות, מחשש ההפצצות של הרוסים והאמריקאים. הוריי עסקו במקצועם וסייעו אף לקרובי משפחה מעט לפרנסתם. בן דודתי הארי ישב בכלא של אסירים פוליטיים "פפניאקה" ברומניה. הוא שב אלינו ליאסי עם תום המלחמה עם ריאה פגועה מאוד. הוא עלה איתנו לארץ בשנת 1948 לבאר יעקב, הקים משפחה בבאר שבע ונפטר. בעשור האחרון, איני יודעת פרטים עליו ועל כן איני יכולה דף ניצול עבורו. היינו חיים צנועים- דאגתנו הייתה בעיקר לליכוד המשפחה ושמירה על החיים. כל כך פחדנו שזאת הייתה דאגתנו לאורך שנות המלחמה. שכנים, שהיו ידידינו שנים רבות, "מכרו אותנו לשטן". הפוגרום ביאסי החל ב-29.6.1941. נכנסו פורעים גויים לבתי היהודים, להוציא את הגברים למשרד ה"קסטורה". אלינו נכנסו צועני עם גרון שלוף, ואיים לרצוח את אבי. אבי התחנן על נפשו ואמר שיש לו שלושה ילדים, ואז נלקח למשרד ה"קסטורה". למזלו קיבל קיבל ליד האשנב פתק "חופשי" ושב הביתה. אחרי הצהריים נשמעה אזעקה וכולם ירדו למרתפים. אבי הסתתר כנראה במרתף בית הכנסת המקומי, ששימש כמחסן פירות. לא ראיתי את אבי שלושה ימים וחששתי לגורלו, אך כשנרגעו קצת הרוחות הוא שב הביתה. בקושי הייתה פרנסה, לא הייתה עבודה לחייטים. אמי המשיכה לעבוד בגימור מטפחות ראש למפעל יהודי "סורטימנטו"- זאת הייתה פרנסתנו העיקרית. בזמן המלחמה אבי עבד בעבודות כפיה אצל הגרמנים- בבית מלאכה לתפירה ותיקון מדים.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

הרוסים נכנסו במאי 1945 והתנהגו בצורה ברוטאלית ככובשים. היו שיכורים, תלשו שעונים וכל דבר שראו, פשוט גנבו כל מה שהיה. היה פחד נוראי מהרוסים. חוץ ממקרי הביזה, היו מקרים קשים כגון אונס, נשים צעירות היו מבוהלות. הלכתי לבית ספר יהודי הנקרא "סטווה" (כנראה דגל או כוכב), אך לאף אחד לא הייתה מוטיבציה ללמוד. אני השתתפתי ב"קו הנוער הציוני". נבחרתי ע"י המדריך (המבוגר) להיות בין הילדים שיעלו לארץ. להוריי לא היה עוד מה לעשות ביאסי, והם החליטו להצטרף אלינו להפלגה לארץ. ריכזו אותנו במעין מרכז יהודי, משם נסענו לתחנת הרכבת, ובקרונות משא נסענו לנמל בורגס (למיטב זכרוני). היה קר מאוד בקרונות, קיבלנו תנור קטן הפועל על עצים, כדי להתחמם קצת. כל קרון קיבל תנור כזה. הגעתי עם קבוצת הנוער, צעירים שנבחרו ע"י המדריך כקבוצת נוער מלוכדת, בסך הכול היינו ילדים. את ההורים הפרידו מאיתנו, והיה איתם קשר מאוד רופף. בהגיענו לנמל בורגס ראינו שתי אניות גדולות: אחת בשם "פאן יורק" והשנייה "פאן קרישצ'ין". ב-25.12.1947 (עד כמה שזכור לי) הפלגנו באניה "פאן יורק" לכיוון נמל חיפה. בדרך ליוו אותנו משחתות בריטיות עד לנמל חיפה. לא זכיתי לראות את הנמל, ואיני זוכרת כמה זמן היינו בנמל. ידוע לי שהיו התנגדויות, היה נסיון למשא ומתן, בסופו של דבר הפנו אותנו לקפריסין, למחנה מספר 62 "זימר-לאגר". הייתי בקפריסין מינואר 1947 עד מאי 1948. אז שוחררו ילדים מגיל מסוים. הפלגנו בספינה קטנה (לא זוכרת את שמה), והגענו לנמל חיפה כאשר התחילה מלחמת הקוממיות.

נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

נמנל חיפה הגעתי במשאיות לבית עולים בחולות רעננה. צעירים, שהגיעו לפנינו, סיפרו שיש פה לחם חופשי, בשבילנו זה היה מתת אל. נכנסנו לחדר האוכל והתפלאנו על השפע. את הוריי לקחו לבית עולים בפרדס חנה.

ביום בהיר ריכזו אותנו, הילדים, והפגישו אותנו עם עדה מיימון פישמן, שהייתה מנהלת בית ספר "עיינות". כעבור יום או יומיים הסיעו אותנו ברכב משוריין לבית הספר. קיבלנו חדר לחמש בנות בבניין "רכבת" ארוך, והתחלנו ללמוד ולעבוד. אנו, הבנות והבנים, דיברנו כל הזמן רומנית. הייתי ב"עיינות" שנה אחת במקום שלוש שנים. התארגנה קבוצה של נוער יוצא צבא ובתי ספר חקלאיים. הצטרפתי עם קבוצה של חברות וחברים, כקבוצת נוער, למושב כפר- יחזקאל. הקמנו אוהלים, היה לנו צריף ארוך ששימש כחדר אוכל. כולנו עבדנו אצל חקלאים במושב. לי יצא לעבוד אצל משפחת לויין בבית, בחצר, בלול ובכל עבודה שהתבקשתי לעשות. שם הכרתי את בעלי לעתיד, שהיה אחד משני בני משפחת לויין. נישאתי בשנת 1950, נולדה לי בת בשנת 1952 ובשנת 1955 נולד לי בן. גרתי עם בעלי והמשפחה בבית הוריו, ועבדנו כחקלאים לכל דבר. היום אני מתגוררת בגפי בבית בכפר- יחזקאל, לידי גרים בתי אסתר ושלושה נכדיי. חיים בבריאות. את בעלי איבדתי לפני כתשע שנים.

